

KULTURKRÓNIKA

A ZSIDÓ FASIZMUS

A zsidó fasizmussal a politikai köztudat alig foglalkozik még. Ez érthető is. Zsidóság és fasizmus! Szinte elképzelhetetlen, hogy ez a két tényező, amely élethalál-harcot látszik vívni, fegyverközösségben jelentkezhessék a társadalmi küzdelem planche-án.

De, dolgozzék bár a zsidó fasizmus bármennyire a köztudomáson kívül is, a tényleges helyzet az, hogy ez a fasizmus, amelynek revizionizmus a hivatalos neve, a földkerekség legjelentősebb, leglegenditesebb imperialisztikus-militarisztikus mozgalmi közé tartozik máris s fog tartozni, miután rendkívüli méretekben fejlődik, különösen a jövőben. Jellemző számadat, hogy a Párisban székelő revizionista pártnak 1925-ben, amikor hivatalosan megalakult, még csak 500 tagja, illetve harcosa volt. Ez a szám 1927-ben 8.436-ra, 1929-ben 18.000-re, 1931-ben 55.848-ra, 1933-ban 96.816-ra s ez évben már 150.000-re ugrott fel. Ez a kimutatás, legyen bármilyen tekintélyes is, nem tükrözi vissza hiven a revizionizmus erőállományát, mert a párt a 150.000 bejegyzett tagon kívül 350.000 ugynevezett szimpatizánssal kalkulál még s ez a két csoport címben és jellegben teljesen azonos, legfeljebb a tagdíj-kérdés választja el őket egymástól.

Még inkább rávilágít a revizionista párt ugyszólván félelmetes mivoltára a párt katonai alakulatának, a Brith-Trumpeldor-nak és az ehhez tartozó ifjusági szervezetnek, a Betar-nak ereje. Ezek a kimondottan és kihívóan militarisztikus csoportok valóságos hadseregeket tömörítenek, egyedül a Betar taglétszáma felül van már a 70 ezren: 70 ezer fanatizált, barna ingbe bujtatott, fegyelmezett, kiképzett ágyú-töltelék, éppen olyan vak lángban égve, mint Hitler és Göring ifjú nácijai s éppen olyan esztelen elszántsággal készzen arra, hogy az adott pillanatban kihurcoltassák magukat a vágóhídra.

A revizionizmusnak ehhez a belső erőállományához 30 napi-, illetve hetilap, hatalmas tőke s csomó más eszköz tartozik még.

A külső erőállományt pedig az az örömteljes s gyakorta áldozatkész támogatás jelenti, amelyet a legkülönbözőbb államok s kormányok nyújtanak nekik.

*

A tulzó zsidó nacionalizmust alapjában a világháború szülte. A nagy hullaszükségletnek a szembenálló hatalmak kétségbeesett versengésbe kezdetek fegyvertásakért. Emlékeztetes, hogy Ludendorff, a darabos, korlátolt és eszelősen zsidógyűlölő német tábornok a Lengyelországba való bevonulásnál An maine Jiden megszállítással bocsátott ki kiáltványt a középkori gettók zsidajaihoz. Reszkethegett a generális keze, amikor a kiáltványt, amelyben az elnyomott zsidóság felszabadítójaként jelentkezett, aláírta: de, vélhette a germán szoldateszkának ez a mintaremeke, lövészárkok-martaléknak jók lesznek a pajeszosok is.

A lengyel zsidók azonban nera állottak kötélnek, mert rossznak látták az üzletet: azért, mert egy antiszemita tábornok maine Jiden-nek szólítja őket még nem érdemes fűbeharapniok. Egyebekben is, Ludendorff jobban gyűlölte a zsidókat, mint amennyire rajongott hazájáért. Így azután előbb szabadította rá a mocskos lengyel gettókra a porosz antiszemitizmus áldásait, mintsem a zsidó légiók megalakultak volna. A maine Jide-k szétugrottak, mielőtt puskaport szagoltak volna.

Szerencsésebben operált ezzel szemben az angol imperiálizmus, amely nem ravaszdi és átlátszó kiáltványokkal, hanem komoly üzleti ajánlattal fordult a zsidókhoz: a zsidó légiók ellenében felajánlotta Palesztinát, mint nemzeti otthonát. A zsidó ágyutöltelék toborzását elsősorban Wladimir Jabotinski, a zsidó fasizmus jelenlegi „Führer“-re vállalta. „Itt a történelmi óra, hogy karddal a kezünkben, az angol hadsereggel vállelve harcolhassunk a zsidó államért!” — mondotta proklamációjában. A légiók, amelyek részint lelkes és regényes önkéntesekből, részint kényszerverbuválással beöltöztetett, menekült orosz-lengyel zsidókból állottak, javarészt elvéreztek a Galipoli félszigeten, Ber Seba-nál, Jeruzsálem mellett.

Az angol imperiálizmus, a véráldozat ellenszolgáltatásaképpen, 1917 novemberében kibocsátotta a Balfour-deklarációt, amely Palesztinát zsidó nemzeti otthonnak nyilvánította.

Ezt a deklarációt a brit imperiálizmus annál könnyebben, annál szívesebben adta ki, mivel a „zsidó nemzeti otthon” Kisázsia megbizhatatlan, állandó nemzeti lázongásban lévő, elnyomott arab millióinak közepette nagyhatalmi ügynökségnek képzelte el. A deklaráció ugyan igen költőies; romantikus és nemeslelkű politikai tüneménynek tetszett, de a Foreign Office-t nem muzsák, hanem a nagytőke és nagyvezérkar képviselői irányítják. Így azután természetes, hogy villámgyorsan megkezdődött a „zsidó” Palesztina nagyhatalmi kiaknázása. Wauchope tábornok, a „High Commissioner” megépítette az új haifai hadikikötőt, amely 40 cirkálót fogadhat be s így a Földközi Tengeren Marseille után a legnagyobb kikötő. Haifa egyben a mossuli naftavezeték végállomása, az angol középtengeri flotta olajraktára s a legfontosabb stratégiai pont azon a tengeri uton, amely a Gibraltári szorosától Maltán, Szezi csatornán és Adenen át Indiába vezet. Anglia Palesztinát hatalmas légiflotta-támponttá fejlesztette, Haifától Bagdadon keresztül Mosszulig vasut vezet: a zsidó nemzeti otthon tehát úgy vizen, mint szárazon és levegőben egyaránt életfontosságú erődítménye az angol imperiálizmusnak, mégpedig úgy India, mint inkább még a Szovjetunió birtokában lévő olajforrások felé. (Karl Franz: Palästina.)

Az arabok, akiknek száma döntő, terémszetszerűleg riadtan és kétségbeesetten figyelték az új törekvéseket, amelyek Palesztinát arab nemzetiségű kizsorulók, zsidó nemzetiségű benyomulók és angol nemzetiségű ágyúkkal képelték el. Jeruzsálemben, Haifában, Jaffában, Nablusban s az egész ország területén elkeseredett felkelések robbantak ki. Böven omlott a vér.

Háromnegyed millió arab lakja Palesztinát. A környező országokban számuk milliókra rug. A zsidók ezzel szemben most sincsenek többen negyedmilliónál.

A brit nagyhatalmi rendszer számára dilemma adódott: a zsidókat szeresse-e vagy az araboktól féljen?

Nos, az csak természetes, hogy a Foreign Office, amely életében sem tett mást, mint helyzeteket s tömegeket használt ki s állított érdekeinek szolgálatába, nem a szív szavára hallgatott, hanem egyrészt az arab-zsidó ellentétet igen ügyesen a hagyományos „divide et impera” politikájának céljaira alkalmazta, másrészt pedig, hogy az arab tömegek forradalmi elégedetlenkedését csillapítsa, engedményeket tett a zsidók rovására. Megfelelkezve a régi és bőkeblű ígéretekről, elsősorban a bevándorlók számát csökkentette jelentős mértékben. Ez a csökkentés a zsidó tömegeknél, amelyeket a petijuraj és egyéb pogromok csigáztak s törvényes megfaktikus kormányzati intézkedések proletárizáltak el anyagilag és szellemileg egyaránt, tördőfésként hatott. Az imperiálista valóság oly keserű és kiáltó ellentétben állott azzal az aranykorszakkal, amelyet a Foreign Office a hullatoborzás idején varázsolt az orosz, lengyel, bukovinai, máramarosi zsidó milliók fantáziája elé!

A cionista mozgalommal szemben, amelynek vezetői igyekeztek hozzá-

simulni az angol megszorításokhoz s érdekeiket összeegyeztetni a brit érdekekkel, Jabotinski az elkéseredésnek és kétségbeesésnek ez idejében bontotta ki a maga szélsőséges, reakciós, tulhajtott sovinizmusra és fajelméletre épített, katonai jellegű fasiszta mozgalmának zászlaját.

*

A zsidó revizionizmus nemcsak formaingének barna színében, hanem programjában, eszmei elképzeléseiben és harci eszközeiben is azonos természetű a nemzeti-szociálizmussal. A mozgalom célja „Palesztinának és Transzjordániának politikai egységé (Commonwealth) való fokozatos átalakítása határozott zsidó többség jogára alatt.“ A párt társadalmi és gazdasági célkitűzéseinek fontosabb pontjai: 1. A tőke és a munka szövetsége. 2. Az osztályharc felfüggesztése. 3. Földreform. 4. Ipari protekcionista politika. 5. Önálló zsidó hadsereg.

Az utóbbi pont, vagyis a zsidó hadsereg, alapvető követelés. Ez természetes is, mert enélkül az előbbi igények sem lennének megvalósíthatók. Jabotinski ugyan könyvében (S a m m e l b u c h 1933.) zürzavaros és a hitlerinek teljesen megfelelő elméletet fejt ki arról, hogy nincsenek osztály-, hanem csakis faji-ellentéték. A technika gyors haladása a munkásosztályt megfosztotta jelentőségétől, miután a kézierőt a gépiérelv helyettesítette s így csak a mérnöki, technikai, általában a szellemi tevékenység számít. Ez különösen igaz a zsidóságnál, amely szellemi, kiválasztott nép. Ebből pedig az következik, hogy nem osztályharc, hanem „népközösség“ szükséges, mégpedig elsősorban ugyancsak a zsidóságnál, mert országát csak nagy tőkeeszközökkel lehet kolonizálni, ezek az eszközök pedig a polgárság s nem a proletáriátus kezében vannak.

Noha e szociális zagyvalék szerint, amely hajszállal sem magasabbrendű, mint Hitler hasonló elmélete, az osztályharc nem létező és nem létezhető valami, Jabotinski nagyon jól tudja, hogy a tőke és munka „szövetsége“ meg az osztályellentétek „felfüggesztése“ csak úgy képzelhető el, ha a dolgozó rétegeket minden joguktól megfosztják és bilinesbeverik. Erre kell és erre nevelődik elsősorban az önálló zsidó hadsereg, az izraelita S. A. meg S. S.

Másodsorban az arabkérdést kell a zsidó fasiszmus fegyvereinek megoldani. A revizionista pártprogram ugyan, amely „kétségtelen zsidó többséget“ követel, „a vallási, nyelvi, nevelési és más kulturális ügyekben teljes jogszabadságot“ ígér az araboknak. Jellemző azonban, hogy az elenyésző zsidó kisebbség a döntő arab többségnek kisebbségi jogokat ígér. A valóságban a revizionisták célja ez: „Palesztinának éppen annyira zsidónak kell lenni, mint amennyire Anglia angol!“ A zsidó dominációt illetőleg még a revizionistáknál jóval higgadtabb cionisták is eléggé hajthatatlanok: „Többségünk lesz, ha nem numerikusan, hát dinamikus!“ — nyilatkozta Chaim Weizmann a cionista akcióbizottság ez évi áprilisi ülésén.

A fajelméletre, a tőke és munka testvériségére és a nemzeti elnyomásra alapító zsidó fasiszmus a maga szellemi előkészületeiben sem lehet méltóságtelejesebb és kevésbé demagógikusabb, mint hitleri testvérpártja. Kadmi-Cohen, a revizionizmus elméleti nagysága legutóbbi tanulmányában (Revisionisme juif) maga is utal azokra a romantikus és misztikus forrásokra, amelyekből a zsidó fasiszmus éppen úgy itatja elmákonysított táborát, mint ahogyan a nacionál-szociálizmus a Walhalla árfiumával bódítja tömegeit. A zsidó vallás, — fejtegeti Kadmi-Cohen — nem lemondó. A tórán kívül, amelynek még nyelvtani hibái és földrajzi tévedései is szentek, minden átmeneti és kétséges. Így a tények, sőt a teljesen befejezett s elmúlt tények is, mert ezek is emberi akarat eredményei, tehát ennek az akaratnak függvényei maradtak s így egy más emberi akarat megsemmisítheti hatásukat. Ebből következik, hogy Palesztinának Róma által történt megszállása

(70-ben) a zsidóság részére, amely a foglalatást sosem vette tudomásul, erkölcsileg ma sem létezik. Palesztina zsidó álláspontból független zsidó ország s ez az igazság annyira élő valami, hogy például az olaszországi zsidó katonák, amikor a győzelmes itáliai hadsereg 1919-ban elvonult Titus római diadaloszlopa alatt, kiállottak a sorból és megkerülték az ivet.

Az persze nem tudható, hogy ebből az izgató és ostoba nemzeti romantikából mennyi igaz? De azt viszont tudni lehet, hogy a revizionizmus minden lehetőséggel kihasználja a gettó-zsidóság partikulárizmusát. Kadmi-Cohen szerint a zsidóság elzárkózása nemcsak külső, társadalmi jelenségek hatása volt, hanem a rabbik és hitdoktorok tudatos politikájának eredménye. A gettót ők akarták és rituális, konyhai, tanügyi rendelkezéseikkel rákényszerítették a zsidó népre, hogy, így megakadályozzák a többi népekhez való közeledését és felszívódását. A zsidóság a gettó formájában őrizte meg nemzeti autonómiáját, oly „különös élet” s ennek az autonómiának, amely a vallási filozófiában és a gettóban mindig is lángolt, mai formája a revizionizmus.

A zsidó revizionizmus tehát éppen úgy „népkonzerváló ösztön” és éppen úgy „nemzeti megújhódás”, mint amennyire népkonzerválás és megújhódás a teuton hitlerizmus. Ennek az olcsó, sovinszta szociológiának óriási jelszavak felelnek meg. „Az idealista és hősiés revizionizmus... csak a nemes, régi Sabbath istent, a hadseregek istenét tiszteli!” — írja Kadmi-Cohen. Ez a hadikultusz unos-untalan visszacseng, mert más helyen meg így ír: „Egy erősen individuálista népet újból felnevelni, hozzákötni a nélkülözhetetlen nemzeti fegyelemhez, ami nem azonos az üldözöttek szolidaritásával, ez a gondolat teremtette meg a Betart, a revizionista rendszer mintadarabját!”

Ez a mintadarab, ez a már 70 ezer katonát számláló zsidó-fasiszta szervezet a legridegebb katonai elvek alapján, a legmerevebb „Führer-Prinzip” tekintetbevételével épült fel. A hierarchia éppen olyan tökéletes a jövődő ágyutöltelék sorában, mint a revizionista párt egyéb alakulatainál: a zsidó frontharcosok, a nők, a klerikális zsidók és más csoportok kebelében.

— A Betar szabad, erős, bátor férfiakat nevel. Nem akar vitázókat, butikosokat, szerencsevadászokat, hanem termelőket, polgárokat, katonákat, akikre a hazának, Palesztinának, szüksége van. A revizionizmus a zsidó néptől emberföltötti erőfeszítéseket kér: az ideálnak hát patétikusnak kell lennie! — írja Kadmi-Cohen.

Csak a megfelelő szavakat kell kicserélni s készen áll egy nemzeti-szocialista szónoklat. Csak sor kerülhessen rá, e szavakhoz készen áll a palesztinai koncentrációs tábor, rendkívüli törvényszék és müncheni éjszaka is.

*

A Jabotinski-féle zsidó fasiszma a marxista szocializmus ellen való beállitottságában a legélesebb. „A marxizmus minden veresége a cionizmus nyeresége. Ritkán adódik oly éles ellentét, mint a marxizmus és cionizmus között. Minden revizionistának kötelessége a legkönyörtelenebb harcot folytatni ellene, mégpedig nem szóval, hanem fegyverrel, minden eszközzel, ami rendelkezésére áll!” — írja Jabotinski a Sammelbuch-ban.

Ez a napiparancs Palesztinában gyakorlattá vált. A barnainges Trumpeldor-legények támadásai az arabok és zsidó munkások ellen mind közönségesek. E napiparancsból származott a palesztinai szociáldemokrácia vezetőjének, dr. Arlosoroffnak meggyilkoltatása is.

A Jabotinski-revizionizmus szenvedélyes és a hitlerista állásponttól minden sem különbözik. S e magartás természetes következménye az, hogy az egyes kormányok a zsidó sovinizmust messzemenőleg támogatják. Németországban például egyetlen párt létezik csak, a náci-párt. Illetve még egy: a német cionista párt, amelynek a hitlerizmussal való szellemi rokonságáról a „Jüdische Rundschau”-ban Martin Buber, mint zsidó nemzeti ideológus, cikksorozatot írt. Ausztriában a zsidó nagytöke, így a lengyel-zsidó

Lippowitz család tulajdonában levő Wiener Journal, a Sieghard-Singer által irányított Bodenkreditanstalt, Rotschild Kreditanstalt-ja közismert kapcsolatokat tartott a Heimwehrrel, ezzel szemben az élenként antiszemita kormányzat támogatta a „hazafias” zsidókat a marxista zsidók ellenében. Franciaországban a zsidó hazafiak szövetsége, amely testvéri kapcsolatot melengelt a nyíltan fasista Croix de Feu-vel, éppen olyan kedves gyermeke az uralmi rendnek, mint a többi hazafias alakulatok. A revizionista-fasista harci készülségek a minap cseh kormánytámogatással rendezték meg nagy hadgyakorlatukat, amelyen cseh és lengyel tisztok aktív részt vettek.

A zsidó militarista-imperiálista fasizmus tehát, részint az arabok elnyomására, részint a palesztinai zsidó munkások bilincselésére, részint egyéb imperiálista célkitűzések segélyezésére és kihasználására nagyvonalúan kialakult már. E fasizmus ellen a palesztinai zsidó munkásság öntudatos része az arab munkásokkal együtt hősiesség küzdelmet vív. A múlt évi októberi felkelésnél arab és zsidó munkások már együtt tüntettek az angol mandátum, a Jabotinski-ing és a zsidó nagytökével oly szorosán egybefonódó arab nagybirtokek ellen.

(Paris)

Mikes Imre

INTELLEKTUALIS DEMAGÓGIA

Prágában lezajlott a filozófiai kongresszus. A logisztika vitakozott az absztrakcióval, a demokrácia, létét bizonykodón, önmagával, a végén még egy rezolúció is született a szellem szabadságáról. Egy külön filozófus-„Führer” vezetése alatt a németek is ott voltak és a szellem szabadságát senki sem kérte tőlük számon. Hazamenve tehát nyugodtan folytathatják munkájukat, melynek irányelvét a magdeburgi filozófiai kongresszus szögezte le emígyen: „Meg kell állapítanunk, hogy a német főiskolák új szelleme, nem a filozófiából, de az SA szelleméből fog megszületni.”

A német SA-filozófia szabad menlevelet kapott. A fasizmus prágai magyar íródeákjainak tehát nem kellett résen lenni, nem kellett védekezni. Mit tesz tehát ilyenkor egy Neubauer Pál? Mit tehet egy zsidóból lett német-magyar fasiszta, aki még nemrég Romain Rolland barátságával és leveleivel dicsekedett? Tolvajt kiállt és vezércikkben „a prágai filozófiai kongresszus figyelmébe” ajánlja a német emigráció szellem-bűnét, mely „szégyene az intellektuális demagógiának” és „egyenesen a rosszhiszeműség propaganda-minisztériuma.”

Heinrich Mann és Lion Feuchtwanger, Becher és Brecht, Einstein és Ehrenstein, Ottwalt és Toller, Grosz és Heartfield: intellektuális demagógia! Az SA-filozófia kezdi kitermelni a maga gyümölcsseit, a maga szövetségeseit és szellemcinkosait. Neubauer Páltól azonban még egy Goebbel is tanulhatna. Nem védi és magasztalja a hitlerizmust, lehetőleg a szájába se veszi ezt a szót, nem agítál, nem toboroz és mégis pénzzel fel nem mérhető szövetséges, ravasz és okos, aki észrevétlenül fertőz, hogy annál biztosabban hathasson. Neubauer nem Hitleret védi, nem az antifasizmust támadja, neki egyszerűen csak a német szellem a szívügye és így filozófiai érzése nem engedi meg, hogy Goethét, Kantot, Nagy Frigyeset és Luthert meghamisítsák. Neubauer a filozófiai kongresszus méltóságának megfelelő formában denunciót, amikor az emigráció bűnének illusztrálására egy híres német emigráns író következő „megejtő paradoxonját” választja céltáblául: „A Goethe-év Németországban úgy festett, mint egy hatnapos kerékpárverseny... Nietzsche egyetlen hatása a félreértett emberfelettség... Nagy Frigyes emléke már csak fuvolahangverseny, Kantból egy katonai parancs maradt meg mindössze, a Pál templomból a Frankfurter Zeitung lett... és a reformáció vége a horog-kereszt. Ez Németország.”